

РЕШЕНИЕ

№ 780

гр. Варна, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20233100500659 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е образувано е въззивна жалба от адв.М., като процесуален представител на М. И. А., ЕГН *****, С. Д. М., ЕГН *****, К. В. Т., ЕГН *****, И. К. А., ЕГН *****, В. Е. С., ЕГН *****, К. Е. Т., ЕГН *****, С. Й. А., ЕГН *****, В. Р. Т., ЕГН *****, Т. Р. Т., ЕГН ***** против Решение № 296 от 06.12.2022 година, постановено по гр.дело № 49/2022 година, по описа на ПРС, с което е прието за установено по отношение на Г. П. В., ЕГН *****, с адрес *** по предявения от него отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал. 1 от ГПК, че М. И. А., ЕГН *****, с адрес с.О., С. Д. М., ЕГН *****, с адрес *** К. В. Т., ЕГН *****, с адрес ***, И. К. А., ЕГН *****, с адрес ***, Т. Е. Т., ЕГН *****, В. Е. С., ЕГН *****, с адрес гр.Д., К. Е. Т., ЕГН *****, с адрес ***, С. Й. А., ЕГН *****, с адрес гр.Д., у*** В. Р. Т. , ЕГН *****, с адрес ***, Т. Р. Т., ЕГН *****, с адрес ***, не са наследници на В. П. Т., ЕГН:*****, бивш жител на с.К., общ. Д., починал на ***г, както и с което ответниците са били осъдени да заплатят в полза на Г. П. В., ЕГН *****, сумата от 680.00 лева, представляваща сторени от ищеца съдебно-деловодни разноски пред ПРС, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Съобразно изложеното във въззивната жалба решението се явява неправилно, незаконосъобразно и противоречи на наличните по делото доказателства. Развиват се съображения в насока, че по делото са били представени официални документи, от които може да се направи извод, че е налице наследствено правоприемство; че тези документи не са били оспорени от ищцовата страна и че това прави извода на ПРС неправилен. Прави се довод и за допуснати процесуални нарушения, според които съдът не е докладвал в цялост молба от ответната страна, нито е обсъдил всички искания в нея. По тези съображения се настоява решението да бъде отменено, а исковете отхвърлени.

В срока за отговор адв. П. Г. /ВАК/, които представлява въззиваемия Г. П. В. моли решението да бъде потвърдено.

Пред въззивния съд страните не са направили доказателствени искания.

След като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становище, ВОС намери за установено следното:

Пред ПРС е била предявена искова молба, по реда на чл. 124 от ГПК, вр. чл. 5 и чл. 9 от ЗН, според която ищцовата страна, в лицето на Г. П. В. – внук на починалия В. П. Т., ЕГН *****, б.ж. на с. К. и по право на заместване на П. В. П., ЕГН *****, б.ж. на с. Д., починал на *** година, излага обстоятелства, според които ответниците в процеса не са наследници на П. В. П. Излага още, че в резултат на извършена дейност по установяване на земеделски земи, той е констатирал, че като наследник е вписана В. Р.а Д., б. ж. на гр. Д., починала на 01.04.1991 година – в качеството на съпруга на неговия дядо. Той твърди, че това отразяване е погрешно и че съобразно представеното Удостоверение от Община Д. няма съставен акт за брак с В. Р.а Д. Моли това обстоятелство да бъде съдебно признато, на основание чл. 124 ГПК вр. чл. 5 и чл. 9 от ЗН.

От фактическа страна е установено и не се спори от страните, че въззивниците са наследници на В. Р.а Д., ЕГН *****, починала на 01.04.1991 година, съобразно представен Акт за смърт № 15 от 01.04.1991 година.

Видно е от представеното Удостоверение за наследници № 98 от 15.03.2021 година, че покойната В. Р.а Д. е вписана, като наследник на покойния В. П. Т., в качеството ѝ на негова съпруга.

По делото е представено и Удостоверение от Община Д. официален удостоверителен документ – удостоверение за липса на съставен акт за гражданско състояние изх. № 6 от 05.4.2021 година, в което се посочва, че за лицето В. П. Т. няма съставен акт за граждански брак с В. Р.а Д..

ПРС е уважил претенцията, като се е позовал представените пред него доказателства.

Виждането на настоящия съд е следното:

Константната практика на ВКС на Р България сочи, че съгласно сега действащите разпоредби на [чл. 4](#) и [чл. 11](#) от СК, само гражданският брак, сключен във формата, предписана от същия кодекс, поражда последиците, които законите свързват с брака; като религиозният обред няма правно действие; а бракът се смята за сключен с подписването на акта за сключване на граждански брак от встъпващите в брак и от длъжностното лице по гражданското състояние. Също според ВКС тази правна уредба на вида, формата и момента на сключване на брака е неизменна - почти идентична, съгласно разпоредбите на отменените: [чл. 6](#) и [чл. 10, ал. 3](#) от СК от 1985 г., [чл. 2](#) и [чл. 6, ал. 2](#) от СК от 1968 г., [чл. 20](#) и [чл. 29](#) от ЗЛС, и [чл. 1](#), [чл. 2](#) и [чл. 11](#) от Наредбата закон за брака. Наред с това, съгласно преходната разпоредба на [чл. 68, ал. 1](#) от Наредбата закон за брака (отм.) и действащата и понастоящем преходна разпоредба на [чл. 158, ал. 1](#) от ЗЛС, действителността на брак, сключен преди 27.05.1945 г., се определя според разпорежданията, които са били в сила при сключването му. До влизането в сила на Наредбата закон за брака на посочената дата 27.05.1945 година е съществувал единствено религиозният (църковният) брак, чието сключване (извършването на съответния религиозен обред) се урежда от писаните и неписани канонически правила на съответното вероизповедание. С посочените преходни разпоредби на Наредбата закон за брака и ЗЛС, сключените преди 27.05.1945 година и заварени религиозни бракове са приравнени по правни последици на сключените на и след тази дата граждански бракове. Съгласно изброените разпоредби от нормативните актове действали след 27.05.1945 г., актът за сключване на граждански брак по трите Семейни кодекса, респ. Актът за женитба по ЗЛС и Наредбата закон за брака е форма за действителността на гражданския брак, като съставянето и подписването на акта има не само удостоверително (доказателствено) значение, но и конститутивно действие - със сключването на гражданския брак в тази форма се пораждаат личните и имуществени отношения между съпрузите и последните придобиват това качество. За разлика от тази правна уредба, действаща и понастоящем, преди влизането в сила на Наредбата закон за брака на 27.05.1945 година, Законът за лицата (ЗЛ от 1907 г., в сила от 1909 г., отменен) регламентира ([чл. 152-154](#), във вр. с [чл. 119-139](#) от него) акта за

женитба само като форма за доказване, за удостоверяване на вече сключения, чрез извършването на съответния обред, религиозен брак.

От представените по делото писмени документи – конкретно Удостоверение от Община Д. № 6 от 05.4.2021 година, е видно, че за лицето В. П. Т. няма съставен акт за граждански брак с В. Р.а Д..Настоящия съд споделя виждането, че е без правно значение обстоятелството какво е вписано в личния регистрационен картон на покойния В. П. Т., при липсата на Акт за сключен брак между него и В. Д..Не са представени **никакви доказателства**, че по между им е наличен църковен брак преди действието на Наредбата закон за брака от 27.05.1945 година, които да закрепи съюза и да го приравни по правни последици на такъв по действащото законодателство.Сключването и съществуването на брака следва да се доказва на общо основание, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест и правилата за допустимите в конкретния случай доказателствени средства. Това важи и в случаите, когато съставеният акт за граждански брак или акт за женитба е бил изгубен или унищожен, като ако това е станало не по вина на страната, която се домогва да докаже сключването на брака, то съгласно чл. 165, ал. 1 от ГПК в този случаи биха били допустими и свидетелски показания.Тук обаче доказателства оборващи извода за отсъствието на сключен брак между В. П. Т. с В. Р.а Д. няма.

По отношение на заявеното във въззивната жалба съществено нарушение на съдо – производствените правила – конкретно непредоставянето на срок на писмени бележки, настоящия съд приема следното:

Действително нормата на чл.149 ал.3 от ГПК дава възможност на съда **при фактическа и правна сложност** на делото по искане на някоя от страните да определи подходящ срок за представяне на писмени защиты.В случая закона предпоставя наличието на фактическа и правна сложност, каквато в този процес, не е налице.Ето защо, ВОС приема, че не всяко нарушение на съдопроизводствените правила, води до неправилност на съдебното решение или ограничава правата на страните.Налице са три отделни основания за това - лишаване на страната, поради съществено процесуално нарушение, от възможността да участва в делото, в конкретния случай - в устните състезания, поради нарушение на правилото на чл. 149, ал. 3 ГПК. Съгласно приетото в разяснителната част по т. 11 от Тълкувателно

решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 1/2012 г. на ОСГТК на ВКС, писмената защита не може да се квалифицира като продължение на устните състезания, тъй като тя само обективира това, което страната е изложила устно пред съда, като даването на възможност за по-Т. обосноваване на разбирането ѝ по приложението на закона не променя характера на съдебните прения, нито ги прави писмени. Следователно, посоченото от молителя нарушение на чл. 149, ал. 3 ГПК не лишава страната от участие в устните състезания, доколкото в същата молба от 09.11.2022 година адв.М. е заявил своята процесуална позиция – а именно да се остави исковата молба без уважение.Задължително следва да се отчете факта, че делото не е с фактическа и правна сложност, което да обоснове предоставянето на срок за писмени бележки.

Това е така и защото, събирането на доказателствата в исковия процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. Пренията дават процесуалната възможност на страните да анализират доказателствата и да изложат своите фактически и правни заключения във връзка със спорното право. До приключване на устните състезания се стига, когато страните са изчерпили всички съображения, които желаят съдът да вземе предвид при постановяване на решението. След тази фаза на процеса съдът постановява своя съдебен акт, а страните вече не могат валидно да осъществяват процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които са приключили. Следователно те не могат да въвеждат нови искания, нито да ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса. Тази забрана обезпечава приложението на основни принципи на исковия процес – равенството на страните, равно право на защита и състезателност, установени с чл. 8 и 9 ГПК. Постановяване на решението е възможно, когато всички процесуални действия по разглеждане на правния спор вече са били осъществени. С действащия ГПК се урежда възможност за представяне на писмена защита при определени условия – **при фактическа и правна сложност на делото. Чл. 149, ал. 3 ГПК възлага извършването на тази преценка на съда и от съда.** В случая съдът не е предоставил срок за писмена защита, приемайки, че делото не фактически и

правно сложно.

Дори да се приеме, че е налице допуснато нарушение то е извършено от първостепенен съд, поради което и с оглед характера на въззивното производство – инстанция по същество, въззивния съд не може да върне делото на РС – Провадия, а трябва да отстрани порока и да се произнесе по същество на спора, което и прави.

Предвид горното, ВОС приема, че решението се явява правилно. В полза на Г. П. В. следва да бъде присъдена сумата от 720 /седемстотин и двадесет/ лева – адвокатски хонорар пред настоящия съд.

С оглед изложеното, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 269 от 06.12.2022 година, постановено по гр.дело № 49/2022 година, на ПРС, пети състав.

ОСЪЖДА М. И. А., ЕГН *****, С. Д. М., ЕГН *****, К. В. Т., ЕГН *****, И. К. А., ЕГН *****, В. Е. С., ЕГН *****, К. Е. Т., ЕГН *****, С. Й. А., ЕГН *****, В. Р. Т., ЕГН *****, Т. Р. Т., ЕГН *****, Т. Е. Т., ЕГН ***** да заплатят в полза на Г. П. В., ЕГН ***** сумата от 720 /седемстотин и двадесет/ лева с ДДС, представляващи съдебно – деловодни разноски – адвокатски хонорар пред ВОС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от връчване на съобщенията до страните, на основанията, посочени в чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____